

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

L'amor immens de Déu

A l'evangeli d'aquest diumenge apareix la persona de Nicodem. Nicodem era un fariseu honest, que impressionat pels miracles de Jesús i sabent que venia de part de Déu, té un encontre amb el Mestre. Jesús li recorda l'episodi de la serp de bronze que Moisès enlairà al desert en forma d'estendard perquè es poguessin guarir els israelites afectats per les picades de les serps que els havien estat enviades com a càstig per les seves queixes i murmuracions. Doncs bé, aquella serp de bronze va ser un signe que anunciava per endavant el Messies Salvador que ara ha de ser enlairat a la creu perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. La creu de Crist és la nostra redempció, és la suprema manifestació de Déu que és amor. Però al mateix temps, la creu de Jesucrist és un gran misteri, escàndol per a alguns, saviesa de Déu per als elegits.

El sacrifici redemptor de la Creu només es pot entendre des d'aquesta perspectiva de manifestació del seu amor. La mort de Jesús és sacrifici perquè ho ha estat tota la seva vida lliurement entregada i sacrificada per i per als homes. El Fill de l'home no ha vingut a ser servit sinó a servir i a donar la seva vida com a preu de rescat per la multitud. El fet de donar la vida és la culminació del que ha estat la seva trajectòria vital: entregar-se del tot als altres. La Creu és així el gest suprem de servei i de donació: «Jo dono la vida... Ningú no me la pren. Sóc jo qui la dono lliurement» (Jn 10,17-18).

Des de la contemplació de la creu ens adonem de l'immens amor de Déu a totes les persones, de tot arreu, de tots els temps. Un amor infinit que en la creu arriba a la seva màxima realització: «Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida pels seus amics» (Jn 15,13). En això consisteix el misteri últim de la Creu: Déu que dona la vida pels seus amics. Allò que dona valor redemptor a la crucifixió de Crist no és tant

Santa Majestat de Caldes de Montbui (s. XII-XIII)

el sofriment, com l'amor de Déu que no s'atura ni tan sols davant del dolor. El que salva la humanitat és l'amor infinit de Déu encarnat en aquesta mort: «Déu estima tant el món que ha donat el seu Fill únic» (Jn 3,16).

En les nostres vides no ens falten problemes personals, familiars, laborals i socials. Com els israelites al desert, també ens impacientem i protestem. Ens costa entendre que suportar les inclemències del camí forma part del pelegrinatge de la vida, com també cal realitzar sacrificis previstos o no previstos, i de la mateixa manera assumir determinades privacions. Però aquest diumenge quart de Quaresma som convidats a fer una parada en el camí per a reflexionar sobre l'immens amor de Déu, per a contemplar Crist crucificat. Ens pot ajudar repetir el col·loqui davant Jesús a la creu que

sant Ignasi proposa en els Exercicis Espirituals. Primer, contemplar el Senyor a la creu; i després, preguntar-nos: «Què he fet per Crist; què faig per Crist; que he de fer per Crist.»

Nicodem era una bona persona que se sentia atret per les paraules del Senyor i per la seva coherència de vida, però al mateix temps tenia por del què diran, de les conseqüències de no ser políticament correcte, i per això dubta i li costa seguir obertament el Mestre. Moltes persones avui se senten atretes pel missatge de Jesús, però romanen indecises entre dubtes i pors. Tant de bo que amb una paraula oportuna i un testimoni de vida eficaç propiciem l'encontre amb el Senyor perquè arribin a comprendre i experimentar el seu amor misericordiós, l'única força capaç de renovar el cor de la humanitat.

ENTREVISTA

La pedagogia de la Quaresma

XABIER GÓMEZ

Que la Quaresma ajuda a enfortir l'experiència del Déu Jesús, de tornar a Jesús, és evident. Però, com fer-ho? Fra Xabier Gómez, prior de la comunitat de dominics de Barcelona, proposa deixar-se acompanyar per l'Església i les seves propostes. Convida a participar en les activitats de parròquies, escoles, comunitats... I a casa «dedicar menys temps per a les xarxes socials i més per estar en família, per escoltar-se i pregar junts». «No és compli- cat», assegura.

L'Evangelí és més senzill del que a priori pugui semblar. La Quaresma és un moment per tornar a l'essencial?

L'Evangelí és tan senzill com ho és viure una amistat profunda. En aquest cas, amb Jesús, qui ens comunica la veritat sobre qui som i sobre el que podem esperar de Déu i de la vida. La clau consisteix en respondre a la seva proposta amb l'Església: senzillesa, alegria i misericòrdia a tope.

A casa, com podem viure la Quaresma, tenint en compte els models diversos de família?

La Quaresma és una pedagogia per gaudir millor el Tridu Pasqual. Aquest camí es fa en la gran família que és l'Església. Hem d'acompanyar aquesta diversitat, ajudar-la perquè personalitzi la manera de viure la fe en els seus contextos. Proposo dues activitats: la missa del diumenge i dissenyar en família, amb creativitat, un calendari de Quaresma amb *alguna cosa a fer junts* cada dia. Fe i creativitat en família!

Es diu que necessitem una espiritualitat del quotidià. Com ajudar els cristians perquè s'apropin a aquesta espiritualitat? Redescobrint l'Evangelí i la Paraula de Déu, tot acompanyant-los perquè puguin connectar fe i vida real. Per exemple, a partir dels cinc sentits, en clau de Jesús: de veure, a aprendre a mirar; de sentir, a practicar l'escolta empàtica; del tacte, a tocar sense posseir i deixant-se tocar per la realitat dels altres; del gust, a assaborir la vida; de l'olfacte, a deixar el rastre pel qual vulguem ser recordats.

Oscar Bardaji i Martí

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Canviar pedres per flors

Missa per a infants el primer diumenge de Quaresma. Després dels ritus inicials, els infants surten del temple i es distribueixen en unes sales properes, on han anat —o van— molts d'ells a catequesi. Llegeixen les lectures i les comenten en petits grups amb els monitors, pares i mares que fan aquest servei que preparen prèviament en una reunió amb el mossèn. Una mare els diu abans de dividir-se en grups: «Per als cristians, la Quaresma és el temps de preparació del nostre cor, dels nostres pensaments i actituds per viure de debò la Pasqua, la festa de la Resurrecció de Jesús. En aquest caminar per la Quaresma trobem sovint pedres, com per exemple la mandra, l'egoisme, la mentida, el soroll que ens distreu, l'antipatia, el neguit, el sentir-nos superiors. ¿Ens atrevim a canviar cada pedra del camí per una flor, com ara la il·lusió, la sinceritat, l'agraïment, el silenci, l'amabilitat, la humilitat, la pau, la veritat? Per Quaresma, transformem les pedres en flors!» Els monitors lliuren a cada infant un full amb el dibuix d'una pedra perquè hi escriguin el nom d'una actitud a canviar i el dibuix d'una flor perquè hi escriguin el nom d'u-

na bona actitud. Quan retornen a l'església, pedres i flors se situen al peu de l'altar mentre un dels nois i noies grans fa una breu explicació del sentit de l'ofrena. Han preparat també algunes pregàries que, afegides a les dels pares, seran les dels fidels de la missa.

És bo que els infants s'endinsin en el coneixement de la nostra fe, i la vivència dels temps litúrgics n'és un bon itinerari. La Pasqua és el gran esdeveniment dels cristians i convé que, com tots els moments importants que celebrem, com tots els grans esdeveniments (aniversaris, festes escolars, onomàstiques, colònies i campaments...), tingui la seva preparació en la Quaresma. Caminar amb ells perquè comencin a viure i a conèixer que la mort no és invencible, que el bé és més fort que el mal, que a la llarga la Veritat, no les aparences, s'imposa. És una manera d'aprendre, també, que viure evangèlicament és possible: «Convertiu-vos i creieu en la bona nova» (Mc 1,15), que la invitació de Jesús es pot seguir i que és font de joia per a un mateix, d'amor vers els altres i d'amor a Déu. Resten dues setmanes per seguir canviant pedres per flors!

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

«El derecho a hablar de Dios»

Hace 70 años de la **Declaración Universal** de los **Derechos Humanos** por la ONU (1948), en París. En el n.º 18 nos recuerda:

—«**Toda persona tiene derecho a la libertad de pensamiento, de conciencia y de religión, así como a la libertad de manifestar su religión o su creencia, individual y colectivamente, tanto en público como en privado, por la enseñanza, la práctica, el culto y la observancia.**»

Hace poco que Mons. **Aupetit**, el nuevo arzobispo de París, en su toma de posesión, declaraba en el periódico *Le Monde*:

—«El gran **tabú** de hoy es **hablar de Dios.**

—«¿No podemos **hablar de Dios?** ¡Claro que sí! ¡Hemos de **atrevernos!** Es co-

mo si no tuviéramos **derecho** a hablar de **Dios.**»

El cardenal Cañizares, de Valencia, en un mensaje a los universitarios, afirma:

—«En la **negación** y en el **olvido** de **Dios** existe un **laicismo**, más o menos **oficial, radical e ideológico**, en el que la **fe se reduce** o se **recluye** a la **esfera** de lo **privado** y es sólo tolerada como **opinión.**»

En el ofertorio del pan y del cáliz en la Misa, el sacerdote pronuncia:

—«**¡Bendito** seas, Señor, **Dios del Universo!**». Todos afirman:

—«**¡Que Dios** sea **bendito** por **siempre...**!»

La Sagrada Escritura, en el **Deuteronomio** (4,29), nos dice:

—«**¡Si buscáis** al Señor **vuestro Dios**, con todo **vuestro corazón** y con toda **vuestra alma**, lo **encontraréis.**»

Lectures de la missa diària i santoral

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Sant Innocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfanes, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-6]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Arnal, abat benedictí i màrtir (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica; santa Florentina, verge.

15. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Santa Madrona (s. II), vg. i mr. de Tessalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Divendres [Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciríac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda. Sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ † Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jn 12,20-33. *Es poden llegir les lectures del cicle A:* Ez 37,12-14 / Sl 129 / Rm 8,8-11 / Jn 11,1-45 (o bé: Jn 11,3-7.17.20-27.33b-45)]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

DIUMENGE IV DE QUARESMA

COMENTARI

Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruï dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construis un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui».

Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*

Vora els rius de Babilònia ens assèiem / tot plorant d'enyorança de Sió. / Teníem penjades les lires / als salzes que hi ha a la ciutat. R.

Quan volien que cantéssim / els qui ens havien deportat, / quan demanaven cants alegres / els qui ens havien entristit, / i ens deien: «Canteu-nos / algun càntic de Sió». R.

¿Com podíem cantar cants del Senyor / en una terra estrangera? / Si mai t'oblidava, Jerusalem, / que se'm paralitzi la mà dreta. R.

Que se m'encasti la llengua al paladar, / si deixés d'anomenar-te, / si deixés d'evocar el teu record, / per motivar els meus cants de festa. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem:
«Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu».

Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Crón 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes, los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, imitando las aberraciones de los pueblos y profanando el templo del Señor, que él había consagrado en Jerusalén.

El Señor, Dios de sus padres, les enviaba mensajeros a diario porque sentía lástima de su pueblo y de su morada; pero ellos escarnecían a los mensajeros de Dios, se reían de sus palabras y se burlaban de sus profetas, hasta que la ira del Señor se encendió irremediabilmente contra su pueblo. Incendiaron el templo de Dios, derribaron las murallas de Jerusalén, incendiaron todos sus palacios y destruyeron todos los objetos valiosos. Deportó a Babilonia a todos los que habían escapado de la espada. Fueron esclavos suyos y de sus hijos hasta el advenimiento del reino persa.

Así se cumplió lo que había dicho Dios por medio de Jeremías: «Hasta que la tierra pague los sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta cumplirse setenta años».

En el año primero de Ciro, rey de Persia, para cumplir lo que había dicho Dios por medio de Jeremías, el Señor movió a Ciro, rey de Persia, a promulgar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así dice Ciro, rey de Persia: El Señor, Dios del cielo, me ha entregado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado construirle un templo en Jerusalén de Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a ese pueblo, puede volver. ¡Que el Señor, su Dios, esté con él!».

Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*

Junto a los canales de Babilonia / nos sentamos a llorar con nostalgia de Sión; / en los sauces de sus orillas / colgábamos nuestras cítaras. R.

Allí los que nos deportaron / nos invitaban a cantar; / nuestros opresores, a divertirlos: / «Cantadnos un cantar de Sión.» R.

¿Cómo cantar un cántico del Señor / en tierra extranjera! / Si me olvido de ti, Jerusalén, / que se me paralice la mano derecha. R.

Que se me pegue la lengua al paladar / si no me acuerdo de ti, / si no pongo a Jerusalén / en la cumbre de mis alegrías. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos: Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho revivir con Cristo —estáis salvados por pura gracia—; nos ha resucitado con Cristo Jesús, nos ha sentado en el cielo con él, para revelar en los tiempos venideros la inmensa riqueza de su gracia, mediante su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. En efecto, por gracia estáis salvados, mediante la fe. Y esto no viene de vosotros: es don de Dios. Tampoco viene de las obras, para que nadie pueda presumir. Somos, pues, obra suya. Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que de antemano dispuso él que practicásemos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo:
«Lo mismo que Moisès elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Porque tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios. Este es el juicio: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra el mal detesta la luz, y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que obra la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios».

Contra el verí dels escurçons

P. JAUME SIDERA, claretia

Els israelites, tips de desert, protestaven contra Moisès. «No tenim menjar ni aigua. Quin fàstic aquesta mena d'aliment!». I a sobre, els escurçons els mossegaven mortalment. Moisès fa un estendard amb una serp d'aram. Oli en un llum: tothom qui la mirava, salvava la vida.

Jesús s'aplica a ell mateix aquell símbol. Jesús es veu enlairat a la creu atraient cap a ell les mirades de tothom. Tant ens ha estimat el Pare del cel que ens ha donat el seu fill estimat, no per condemnar ningú sinó per salvar-nos a tots. Del seu costat foradat n'ha brollat l'aigua del baptisme, el vi de l'Eucaristia. El do de l'Esperit ofert a tothom. Amor dut fins a l'extrem.

Sant Pau va tan enllà que ja considera realitat tot això que promet: ens ha ressuscitat amb i en el Crist Jesús; i amb Crist també, i en Ell, ens ha fet seure ben a prop seu al cel.

Ara bé, depèn de cadascú obrir-se o tancar-se davant aquesta ofrena d'amor infinit. En el credo diem que Jesús vindrà a judicar els vius i els morts. Doncs, mireu, Jesús ens diu que el judici és ara. El qui creu en ell va pel camí de la salvació. El qui no hi creu bo i pensant que ho sap tot i ho té tot, camina a les fosques, es fa malbé, no es realitza com a fill de Déu.

La condició per assolir-ho és la que Jesús proposa a Nicodem. Tornar a néixer, ser capaç d'invocar el Pare com Abbà. O si voleu, aquests dies de Quaresma reiniciar el nostre baptisme i mirar de viure com a fills i com a germans.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest dissabte 10, a les 9.30 h. XXII Jornada de Pastoral Penitenciarària de les diòcesis de Catalunya.

D'aquest diumenge 11 (a la tarda) al divendres 16. Dirigeix els exercicis espirituals per als PP. Mercedaris d'Espanya a Terol.

Dissabte 17. Reunió de l'Executiva del Moviment de Cursets de Cristiandat d'Espanya a Madrid. / **A les 21.15 h,** Vetlla de Pregària per les Vocacions al Seminari Diocesà a Valldoreix.

Diumenge 18, a les 10.30 h. Missa al Monestir de Sant Domènec, a Sant Cugat del Vallès, retransmesa per TV2 amb motiu del Dia del Seminari. / **A les 11.30 h,** recés de l'Apostolat Seglar de la diòcesi al Monestir de Sant Domènec, a Sant Cugat del Vallès.

Visita Pastoral

Aquest diumenge 11, a les 12.30 h. Missa Estacional a la parròquia de Sant Llorenç de Terrassa.

Diumenge 18, a les 20 h. Missa de cloenda de la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Terrassa, a la Catedral.

Notícies

Ordenació de quatre nous diaques permanents. El diumenge 25 de febrer, a la catedral de Terrassa, Mons. Saiz Meneses ordenà quatre nous diaques permanents: Manuel Abat, Pere Pardo, Paolo Petrolillo i Eduardo Pire. Varen concelebrar Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, i el P. Josep Maria Soler, Abat de Monserrat, i d'altres preveres. Hi assistiren un bon nombre de diaques i el temple s'omplí de fidels.

El Sr. Bisbe visita Effetà de Cerdanyola. El dijous 8 de febrer, Mons. Saiz Meneses visità el grup de joves d'Effetà a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola. Presidí l'Adoració del Santíssim, féu una xerrada i compartí el sopar amb ells.

Festa de Santa Escolàstica a Puiggraciós. El dissabte 10 de febrer, Mons. Saiz Meneses celebrà la festa de Santa Escolàstica amb les monges benedictines del Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós, a l'Ametlla del Vallès. Presidí la Missa i compartí el dinar de germanor amb la comunitat monàstica.

Missa Estacional a la parròquia de la Santa Creu de Terrassa. El diumenge 11 de febrer, Mons. Saiz Meneses inicià la Visita Pastoral a la parròquia de la Santa Creu de Terrassa celebrant la Missa Estacional.

Mons. Saiz presideix l'encontre nacional de consiliaris de Cursets de Cristiandat. El dilluns 12 de febrer, Mons. Saiz Meneses, Consiliari nacional de Cursets de Cristiandat, presidí a Madrid l'encontre de consiliaris de tot Es-

panya. Pronuncià la conferència: «El Movimiento cursillos de Cristiandad en el momento presente y la misión del Consiliario.»

Agenda

Conferència quaresmal a la Catedral. A càrrec de Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar: «La Mare de Déu ens ajuda a fer de la vida un servei». Dimecres de les 14 a les 19.15 h.

Adoració nocturna. A la parròquia de Santa Maria de Rubí. Del divendres 16 (20 h) al dissabte 17 (9 h).

Jornada de portes obertes al Seminari. Dissabte 17 de març, de 10 a 13 h i de 17 a 20 h. A les 21.15 h: Escola de Pregària per a Joves (c/ Santjoanistes, 2-Valldoreix).

Veniu a mi. La Passió de Llinars del Vallès. A càrrec de Till-Tall, grup de teatre. Dies 17, 18, 24 i 25 de març a les 17 h, al Teatre Auditori de Llinars del Vallès. Venda d'entrades: www.teatreauditori-llinars.cat

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

El amor inmenso de Dios

En el evangelio de este domingo aparece el personaje de Nicodemo. Nicodemo era un fariseo honesto, que impresionado por los milagros de Jesús y consciente de que venía de parte de Dios, tiene un encuentro con el Maestro. Jesús le recuerda el episodio de la serpiente de bronce levantada por Moisés en el desierto como estandar para que pudieran sanar los israelitas afectados por las picaduras de serpientes que les habían sido enviadas como castigo por sus quejas y murmuraciones. Pues bien, aquella serpiente de bronce fue como un signo que preanunciaba al Mesías Salvador que ahora tiene que ser elevado en la cruz para que todo el que crea en Él tenga vida eterna. La cruz de Cristo es nuestra redención, es la suprema manifestación de Dios, que es amor. Pero a la vez, la cruz de Jesucristo es un gran misterio, escándalo para algunos, sabiduría de Dios para los elegidos.

El sacrificio redentor de la Cruz sólo se puede entender desde esta perspectiva de manifestación de su amor. La muerte de Jesús es sacrificio porque sacrificio ha sido su vida entera, libremente entregada y sacrificada por y para los hombres. El Hijo del Hombre no ha venido a ser servido, sino a servir y dar su vida como rescate por muchos. El hecho de dar la vida es la culminación de lo que ha sido su trayectoria vital: entregarse en totalidad a los demás. La Cruz es así el gesto supremo de servicio y donación: «Yo doy mi vida... Nadie me la quita; yo la doy voluntariamente» (Jn 10,17-18).

Desde la contemplación de la Cruz percibimos el inmenso amor de Dios a todas las personas, de todos los lugares, de todos los tiempos. Un amor infinito que alcanza en la cruz su máxima realización: «Nadie tiene amor mayor que el que da la vida por sus

amigos» (Jn 15,13). Ahí se encierra el misterio último de la Cruz: Dios dando la vida por sus amigos. Lo que da valor redentor a la crucifixión de Cristo no es tanto el sufrimiento, como el amor de Dios que no se detiene siquiera ante el dolor. Lo que salva a la humanidad es el amor infinito de Dios encarnado en esa muerte: «Tanto amó Dios al mundo que le entregó a su Hijo» (Jn 3,16).

En nuestras vidas no nos faltan problemas personales, familiares, laborales y sociales. Como los israelitas en el desierto, también nos impacientamos y protestamos. Nos cuesta entender que forma parte de la peregrinación de la vida el soportar las inclemencias del camino, como también es preciso realizar sacrificios previstos o no previstos, y del mismo modo asumir determinadas privaciones. Pero en este domingo cuarto de Cuaresma somos invitados a ha-

cer una parada en el camino para reflexionar sobre el amor inmenso de Dios, para contemplar a Cristo crucificado. No iría mal repetir el coloquio ante Jesús en cruz, que san Ignacio propone en los Ejercicios Espirituales. Primero, contemplar al Señor en la cruz; y después, preguntarse: «Qué he hecho por Cristo; qué hago por Cristo; qué debo hacer por Cristo.»

Nicodemo era una buena persona, que se sentía atraído por las palabras del Señor y por su coherencia de vida, pero a la vez tenía miedo del qué dirán, de las consecuencias de no ser políticamente correcto, y por eso duda y le cuesta seguir abiertamente al Maestro. Muchas personas hoy se sienten atraídas por el mensaje de Jesús, pero permanecen indecisas entre sus dudas y miedos. Será bueno que con una palabra oportuna y un testimonio de vida eficaz propiciemos el encuentro con el Señor, para que muchas más personas lleguen a comprender y experimentar su amor misericordioso, la única fuerza capaz de renovar el corazón de la humanidad.